

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή { Έτησ. Δρ. 4
Έξωτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δ)βρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 21

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Οδός Νίκης 11—Άριθ. τηλ. 9-97

ΧΑΙΡΕ, Ω ΧΑΙΡΕ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Ένενηντα-έννια δλόκληρα χρόνια κλείνουν σήμερα άπ' την ήμέρα που οι προπάπποι μας πήρανε τα όπλα και άρκίσθησαν ή να ζήσουν ελεύθεροι ή να πεθάνουν. Πολέμησαν εκείνοι, έχυσαν τδ τίμιο αίμα τους «για να χαρίσουνε σ' εμάς τη Λευθεριά», έτσι θ' άκούσατε συχνά να λέγουν. Μά είν' αλήθεια αυτό, κι' ως ποιο σημεϊο είνε ; ή δέ βαθύναμε ως τώρα στο νόημά του και τδ πιστέψαμε έτσι, παρασυρμένοι άπό έξωτερικά σημάδια, τόσο άπατηλά κάποτε ; "Ας δούμε.

Αλήθεια. Οι προπάπποι μας του 21 έφθασαν άγάλι-άγάλια σ'ένα τέτοιο ώρίμασμα νου και σκέψεως που κατάλαβαν ότι δέν αξίζει, δέν αξίζει τίποτε ή ζωή χωρίς τη Λευθεριά. «Πώς ;» θά μου πητε, «τότε τδ κατάλαβαν και πριν δέν τδ είχαν καταλάβει ;» Ναι, και πριν και πάντα ήξεραν πώς ή Λευθεριά είνε τδ γλυκύτερο πρᾶγμα στον κόσμο—άλλως τε και να τδ ξεχνούσαν τους τδ θυμίζεν δ Τύραννος... Αλλά δέν άρκει μόνο να ξέρης τί σημαίνει ή Λευθεριά ; πρέπει να νοιώθης βαθειά μέσα σου την ανάγκη της σαν κάτι που χωρίς αυτό σου είν' άδύνατο να ζήσης ; δέν άρκει, όχι, να την ποθήσης άπλως, να την εύχηθής άπλως, να την δνειρευθής άπλως. Πρέπει να σε συνεπάρη δλόκληρον ! Πρέπει δ πόθος δ τρανός της να κατακαίη τὰ σωθικά σου, σα μιὰ φωτιά μιὰ λάβα που δέ σβύνει και δέν κρατιέται. Μόνο όταν έτσι τη νοιώσης τη Λευθεριά, αξίζεις αλήθεια να είσ' ελεύθερος. Και μόνο στο 21, όχι πριν, έγινε τδ Έθνος αξιο να ελευθερωθῆ.

Η Λευθεριά ! Γι' αυτή και μόνο αξίζει κανείς να ζῆ ! Μά μη γελιέσθε δέ χαρίζεται. Ο καθένας μόνος του γίνεται ή δέ γίνεται αξιός της, την κατακτᾶ ή δέν την κατακτᾶ. Κι' ό,τι συμβαίνει με τόν ένα, συμβαίνει και με τδ Έθνος, και με τη Φυλή και με την

Ανθρωπότητα. Οι πρόγονοί μας του 21 τη «θέλησαν» αύτοι τη Λευθεριά, έγιναν αύτοι άξιοι να την άποκτήσουν, και πολέμησαν και την απέκτησαν και τη χάρισαν «στον εαυτό τους» ! Ναι ; έδιωξαν τόν Τύραννο κ' έσπασαν τις άλυσσιδες της σκλαβιάς των και μάς άνοιξαν τδ δρόμο. Μά όχι τίποτα περισσότερο, δέ μάς χάρισαν έτοιμη τη Λευθεριά, γιατί, όπως είπα, δέ χαρίζεται, γιατί σκλαβιά δέν είνε μόνο όταν έχης τόν Τοῦρκο άφέντη σου, γιατί αν είνε μόνο αυτό επαναστατείς και τινάζεις τδ ζυγό του. Τί κάμνεις όταν Τοῦρκος, Τύραννος, Δεσμοφύλακας είν' ο ίδιος δ εαυτός σου και χρειάζεται εναντίον του εαυτού σου να επαναστατήσης... «Μά πώς γίνεται αυτό ;» "Αν γίνεται... Μά για ρίξτε, ρίξτε μιὰ ματιά γύρω σας και πέτε μου πόσους ελεύθερους ανθρώπους βλέπετε... Αύτους που περπατοῦν στο δρόμο, τους άλλους που εργαζονται στο γραφείο τους, εκείνους που... "Α ! φίλοι μου, πόσο γελιέσθε... Μά δέν τους βλέπετε πόσες όργυιές άλυσσιδες σέρνει δ καθένας πάνω του... Αύτοι ελεύθεροι ! Σκλάβοι, φίλοι μου, σκλάβοι του χειροτέρου είδους. Ο μὲν σ' ένα γελοίο ελάττωμά του που τόν κάνει να λέγη ναι-ναι τη στιγμή που θά ήθελε να πῆ όχι ! Ο δέ στην άτολμία που έχει να δμολογήση θαρρετὰ κι' αντρίκια στον ίδιο τόν εαυτό του ότ' είνε άνίκανος για τη δουλειά που ανέλαβε, άνίκανος, μά ως τόσο δέν παραιτείται παρά επιμένει δ άθλιος και θά πάρη κι' άλλους ανθρώπους στο λαιμό του... Έκείνος εκεί συκοφαντεί κάποιον που προδόλιγου του έσφιγγε τδ χέρι, δ άλλος παραπέρα μεθᾶ και χαρτοπαίζει, ενῶ ξέρη πολὺ καλά ότι και τδ ένα και τδ άλλο τόν βλάπτει, τόν καταστρέφει, τόν άποκτηνώνει... Και μήπως μόνο αυτός, ή μόνο εκείνος... Οι περισσότεροι ! οι περισσότεροι είνε δούλοι !, δούλοι στα πάθη και στις κακίες τους και μόνο λίγοι, ελάχιστοι είν' οι εκλεκτοί που ανεβάζοντας ανεβάζοντας τόν

ἐαυτοὺς ὄλο καὶ ψηλότερα, γίνονται *ἄνθρωποι*, δηλαδὴ *ἐλεύθεροι*.

Αὐτοὶ οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, παιδιά, ποῦ δὲ φοβούνται τὸν ἄερα καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια, καὶ σπαταλοῦν τὴν πολύτιμη δράσι τους σ' ὅ,τι ὠραῖο κ' εὐγενικό, εἴνε λίγοι, ἐλάχιστοι, κ' εἴνε ἀληθινοὶ πρόσκοποι αὐτοί, Πρόσκοποι ἀπ' ὄλες τὶς μεριές καὶ πρὸς ὄλες τὶς κατευθύνσεις, πρόσκοποι εἴτε λέγονται εἴτε δὲν λέγονται, Ἦρωες ποῦ δίδουν καθημερινῶς σιῆθος μὲ σιῆθος ἀναιμακτες μάχες, Πολεμάρχοι, μόνοι αὐτοὶ ἄξιοι ν' ἀτενίζουν κατάματα τοὺς προγόνους των.

Πρόσκοποι! Γίνεσθε ὄλο καὶ περισσότερο Πρόσκοποι, δηλαδὴ Ἐλεύθεροι Ἄνθρωποι, δηλαδὴ Ἑλληνας.

Ἵποδείξεις Ἀρχηγοῦ

ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ὅτι βέβαια οἱ πρόσκοποι ποῦ θὰ πᾶνε στὴν Ἀγγλία πρέπει νὰ εἴνε πολὺ δυνατοὶ στὶς προσκοπικὲς γνώσεις, (νὰ ξεῦρουν π. χ. καλὰ τὰς πρώτας βοηθείας ὄχι παπχαλιστικά, ὅπως λέγει τὸ παιδάκι τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τὸ μάθημα στὸ δάσκαλο, ἀλλὰ μὲ πεποιθήσει ὅτι ἐκεῖνο ποῦ θὰ ποῦν εἴνε σωστὸ καὶ νὰ ξεῦρουν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν στὴν πρώτη περίστασι μὲ προσκοπικὴ ἐτοιμότητα) ὅτι πρέπει νὰ ξεῦρουν καλὰ τὰ σήματα Μῶς καὶ τὰ ναυτικὰ σήματα, καθὼς κ' ὄλα τ' ἄλλα πῶχουν μάθει, θεωρῶ περιττὸ νὰ συστήσω γιατί δὲν πιστεύω δὲ νὰ ὑπάρχη πρόσκοπος, ποῦ νὰ μὴν καταλαβαίνει, τί σημασία ἔχουν ὄλ' αὐτὰ προκειμένου νὰ γίνῃ ἐπίδειξι μπρὸς σὲ προσκόπους ἄλλων ἐθνῶν.

Ἦ ἐγκύκλιος τοῦ κ. Γεν. Ἐφόρου συνιστᾷ ἀκόμα οἱ πρόσκοποι ποῦ θὰ λῶθουν μέρος, νὰ φέρουν, ἂν εἴνε δυνατόν, ὁ καθένας κ' ἀπὸ ἓνα ἔργο, ποῦ νὰ τὸ ἔχη κόμει ὁ ἴδιος, κ' ὅτι ἀπ' τὰ διάφορα ἔργα θὰ βραβευθοῦν τὰ τρία καλλίτερα. Ἦ ἐγκύκλιος δίδει καὶ μερικὰ παραδείγματα τέτοιων ἔργων, π. χ. κουμπιὰ ἀπὸ κορδόνια παπουτσιῶν, μπαστούνια, συλλογὴ γραμματοσήμων κτλ.

Ἀκριβῶς γιὰ νὰ ὑποβοηθῆσω τὴ φαντασία σας—καὶ πρέπει ἐδῶ νὰ σημειῶσθε ὅτι ὅσο πιὸ πρωτότυπο ἔργο παρουσιάσετε, τόσο περισσότερες ἐλπίδες γιὰ τὸ βραβεῖο θὰ ἔχετε—σὰς γράφω αὐτὲς τὶς γραμμὲς, ποῦ μπορεῖ νὰ σὰς φανοῦν κάπως χρήσιμες.

Ἦνα πρᾶγμα π. χ. ποῦ θάκαμνε ἐντύπωσι στοὺς συναδέλφους σας θὰ ἦταν μιὰ καλὴ συλλογὴ ξηρῶν φύλλων, ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τὰ χαμόδεντρα τῆς περιφερείας σας. Πῶς γίνεται μιὰ τέτοια συλλογὴ εἴνε εὐκόλο νὰ μάθετε, γιατί εἴχε γίνῃ πρὸ ἐτῶν σχετικὸς διαγωνισμὸς κ' εἴχε ἐκδοθῇ τότε ἀπ' τὸ Σῆμα ἐγκύκλιος μ' ὄλες τὶς σχετικὲς ὁδηγίες. Ἔτσι θὰ παρουσιάσετε κάτι τι πρωτότυπο, θὰ κινήσετε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ξένων συναδέλφων σας καὶ κἀμνοντας αὐτὴ τὴ συλλογὴ, θὰ πλουτισθῆτε σεῖς οἱ ἴ-

διοι μὲ πολλὰς γνώσεις, ποῦ ὄχι μόνο στὴν προσεχῆ διεθνή συγκέντρωσι, ἀλλὰ κ' ἐν γένει σ' ὄλη σας τὴ ζωὴ θὰ σὰς εἴνε πολύτιμες.

Ἄλλο πρᾶγμα ποῦ εἴνε ἐπίσης ὠραῖο εἴνε τὸ ἐξῆς : ἀγοράσετε ἓνα κομμάτι πετσί (εἰπέτε στὸν παπουτσῆ νὰ σὰς δόσῃ βακέττα, ὅσο τὸ δυνατόν λευκὴ, καθαρὴ, καὶ μελακικὰ) μεγάλη ὡς μιὰ κάρτα, προσπαθήσετε νὰ τὴ σκαλίστε καὶ κατόπι νὰ χρωματίσετε ἀπ' τὸ μέρος ποῦ βγκίνουν οἱ τρίχες κάτι τι, π. χ. τριαντάφυλλο, τὸ Σῆμα τοῦ Σώματος, ἓναν Πρόσκοπον κ.τ.λ. κ' ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ μέρος νὰ χαράξετε μερικὰς γραμμὲς, σὰν ἐκείνες ποῦ ἔχουν οἱ συνηθισμέναι κάρτες. Ἔτσι θὰ παρουσιάσετε κάρτες ἀπὸ πετσί, ποῦ ἂν ἔχουν χρωματισθῆ καὶ ξυσθῆ καλὰ, κάμνουν κάτι πολὺ ὠραῖο καὶ περίεργο. Σὰς συμβουλεύω ὅμως ν' ἀσκηθῆτε προηγουμένως κάμπουσον καιρὸ σὲ παληοκόμματα (ἀκρες), ἀπὸ κείνα ποῦ πετᾶνε οἱ παπουτσήδες, γιὰ νὰ μπορέσετε κατόπι νὰ κάμετε τὴν κάρτα χωρὶς νὰ ξοδέψετε πολλὰ χρήματα.

Προσέξτε ἀκόμα καὶ σὲ κάτι μικροπράγματα ποῦ κάμνουν οἱ φυλακισμένοι π. χ. κουτιὰ, εἰκόνες κ.τ.λ. Αὐτὰ μποροῦν νὰ σὰς χρησιμεύσουν γιὰ ὑποδείγματα. Βέβαια ἀντὶ ἀγίους μπορεῖτε σεῖς νὰ κάμετε ἓναν πρόσκοπον ἢ κάτι τι ἄλλο ποῦ νάχη ἀμεσώτερη σχέσι μὲ τὸν Προσκοπισμὸ.

Γνώρισα στὴν Ἑλβετία κάποιον πρόσκοπο, ποῦ εἴχε πάρει ἓνα κοινὸ ξύλινο κουτί, κόλλησε γύρω-γύρω μαῦρο χαρτί καὶ λεπτὸ μαῦρο μουσαμᾶ, ὥστε νὰ μὴν μπαίνει φῶς μέσα, ἔβαλε μπροστὰ ἓνα κοινὸ φακὸ φωτογραφικῆς μηχανῆς καὶ μερικὰ ἀπαραίτητα ἐλατήρια κ' ἐφκίαξε μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ μὲν λίγο χοντροκαμμένη, μὰ ποῦ τὴ συνήθισε τόσο καλὰ μὲ τὸν καιρὸ, ὥστε κατῶρθωνε νὰ βγαζῆ φωτογραφίες, ποῦ, γιὰ ἓναν ἐροσιτέχνη, ἦταν πάρα πάνω ἀπὸ καλές. Νὰ τὸν ἐβλέπατε τί καμῶρι ποῦ εἴχε ὅταν πηγαίνοντας σ' ἐκδρομὴ, κρατοῦσε τὴ μηχανὴ του, ποῦ τὴν εἴχε κάμει ὁ ἴδιος.

Γνωρίζετε ὄλοι ὅτι ὁ πρόσκοπος πρέπει νὰ ἔχη πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν παρατηρητικότητα. Κυττάξετε λοιπὸν προσεχτικὰ τὰ διάφορα μικροαντικείμενα π.χ. μερικὰ κομψὰ μελανοδοχεῖα, ὠραῖες κορνίζες γιὰ φωτογραφίες κτλ. Θὰ παρατηρήσετε ὅτι, τὰ πιὸ πολλὰ, ἐνῶ ἔχουν τόσο ὠραῖα ὄψι καὶ φαίνονται πῶς εἴνε πολὺ δύσκολα, εἴνε πολὺ εὐκόλα γιὰ νὰ τὰ κάνη κανεῖς, φθάνει νὰ ἔχη λίγη ὑπομονή.

ΔΗΜ. ΕΜΜ. ΚΟΥΤΣΗΣ Ἀρχηγός Ι.Ο.Σ.

ΝΑ ΤΟ ΞΕΥΡΑΜΕ ΑΠΟ ΠΡΙΝ...

Κ' ἓνα δυσάρεστο, πολὺ δυσάρεστο : οἱ Πρόσκοποι Σμύρνης, ποῦ τοὺς περιμέναμε, δὲν ἦρθαν κ' οὔτε θάρθουν. Ἔτσι διέταξε ὁ Γεν. Διοικητῆς κ. Στεργιάδης. Καὶ γιὰ νὰ διατάξῃ ὁ κ. Στεργιάδης θὰ πῆ ὅτι ὑπῆρχαν σοβαροὶ λόγοι νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ κεί. Ναι, τὸ ἀναγνωρίζομε, μὰ—ψέμματα ; — μὰς λύπησε αὐτό. Νὰ τὸ ξεύραμε τοῦλάχιστο ἀπὸ πρὶν νὰ πηγαῖναμε ἐμεῖς ἐκεῖ.

Ο ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸ]

(Γιὰ νὰ τὶς διαβάσῃ ὅταν γείνῃ δεκαπέντε χρόνων καὶ ποῦ μποροῦν νὰ τὶς διαβάσουν ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων κ' ἐπάνω)

“Αρθρ. 3.—Ὁ Πρόσκοπος ἔχει καθήκον νὰ εἶνε χρησίμος καὶ νὰ βοηθῇ πάντα, νὰ καταβάλλῃ δὲ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ κάμνῃ μίαν καλὴν πράξιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.”

Δὲν πρέπει νὰ χάνῃ ποτὲ καμμιά εὐκαιρία γιὰ νὰ φαίνεσαι χρήσιμος στοὺς ἄλλους. Ὑπάρχουν τόσες περιστάσεις! Εἶδες κανέναν τυφλόν; βοήθησέ τον νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο· καμμιά γριά φορτωμένη; μοιράσου μαζί της τὸ φορτίο· βοήθησε τὴ μητέρα σου στὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τέλος προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ φαίνεσαι ὠφέλιμος στοὺς ἄλλους.

“Αρθρ. 4.—Εἶνε φίλος πρὸς ὄλους καὶ ἀδελφὸς πρὸς πάντα Πρόσκοπον.”

Μὴ ζηλεύῃς ποτὲ τοὺς ἄλλους, γιατί εἶνε πῶς πλούσιοι, ἀλλὰ κύτταζε νὰ πλουτίσῃ καὶ σὺ μὲ τὴν ἐντιμη ἐργασία σου. Μὴν περιφρονᾷς ποτὲ κανένα γιατί ἔτυχε νὰ εἶνε πῶς φτωχὸς ἢ γιατί ἡ τύχη τὸν ἔβριξε σὲ μικρὸ σπίτι. Ἀπεναντίας δίνε του τὸ χέρι, βοήθη τον ν' ἀναδειχθῇ κ' αὐτὸς καὶ νὰ φθάσῃ στὸ ἐπίπεδο τὸ δικό σου. Μὴν ξεχνᾷς πὼς κ' αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος κ' ἐπομένως ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μ' ἐσένα. Νὰ εἶσαι ἀπλὸς καὶ καταδεχτικὸς καὶ νὰ θεωρῆς ὄλους τοὺς Πρόσκοπους ἀδελφούς σου.

“Αρθρ. 5.—Εἶνε πρὸς ὄλους εὐγενής, ἐκτιμᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀξίαν καὶ σέβεται τὰς γνώμας τῶν ἄλλων.”

Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἡ εὐγένεια εἶνε ἓνα νόμισμα ποὺ ἔχει παντοῦ πέρασι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶσαι εὐγενὴς μόνον μὲ τοὺς ἀνωτέρους σου, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς κατωτέρους σου καὶ μὲ τοὺς πῶς φτωχοὺς, καὶ μὲ τοὺς πῶς μικροὺς. Πρόσφερε τὴ θέσι σου ὅταν δῆς ὄρθον κάποιον ἠλικιωμένο ἢ καμμιά γυναίκα. Ἄν βρεθῆς σὲ καμμιά σκάλα στενὴ ἢ σὲ κανένα διάδρομο ἄφησέ τους νὰ περάσουν πρῶτοι καὶ πρὸ πάντων, ἅμα τύχῃ σὲ συζήτησι, νὰ ὑποχωρῆς πάντα στὸ μεγαλύτερό σου, ἔστω καὶ ἂν καταλαβαίνῃς ὅτι ἔχει ἄδικο. Μὴν κοροϊδέψῃς ποτὲ κανένα γιατί εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἔχῃ κάποιον φυσικὸ ἐλάττωμα καὶ πρόσεξε νὰ σέβῃσαι πάντα τὴν ἐργασία τοῦ ἄλλου. Ἄν καταλάβῃς πὼς ἔκανε κάποιος λάθος διόρθωσέ τον μὲ λεπτότητα, χωρὶς νὰ τὸν προσβάλλῃς καὶ χωρὶς νὰ καυχᾷσαι.

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομῶν εἰς τὸ Περιοδικὸν ὑπολογίζονται πάντοτε ἢ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἢ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους.

Οὐδεμία πληρωμὴ ἀναγνωρίζεται ἄνευ ἐναριθμοῦ ἀποδείξεως. Ὅσοι δὲν τὴν λαμβάνουν ἐγκαίρως πρέπει νὰ τὴν ζητοῦν ἀμέσως.

ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΕΡΑ

Ἄγαπημένο μου παιδί· νὰ μένῃς ὅσο μπορῆς περισσότερο ἔξω, στὸ ὑπαίθρο, στὸν ἐλεύθερον καὶ καθαρὸν ἀέρα.

Ἄμα ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλῃ νὰ μένῃς μέσα σὲ κλειστοῦς χώρους, νὰ κάμῃς κάθε τρόπο νὰ βγῆς τὸ γρηγορώτερον ἔξω, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Στὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας σου καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου σου ποτέ, μὰ ποτέ νὰ μὴν ἔχῃς τελείως κλειστά. Ἐνα παράθυρο, ἔστω καὶ λίγο ἀνοιγμένο (ἅμα ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ ἄσχημος), πρέπει ν' ἀνανεώνῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνεύεις.

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου παίρνει ἀπὸ τὸν ἀέρα τὰ καλὰ καὶ ζωογόνα συστατικὰ του καὶ τοῦ ἀποδίδει μὲ τὴν ἐκπνοὴ συστατικὰ βλαβερά. Γι' αὐτό, ἅμα μένουσιν πολλοὶ ἄνθρωποι μέσα σὲ μικροὺς κλειστοὺς χώρους, ξοδεύουν μὲ τὴν ἀναπνοὴ τους τὰ ζωογόνα συστατικὰ ποὺ ἀφήνει ἡ ἐκπνοὴ τους. Ἄμα λοιπὸν ὁ ἀέρας ἐκεῖνος τοῦ κλειστοῦ δωματίου δὲν ἀνανεωθῆ μὲ φρέσκον καὶ καθαρὸν ἀέρα ἀπ' ἔξω, οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μένουσιν ἀκόμα μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, θ' ἀναπνεύουν ὄλοένα τὰ βλαβερά συστατικὰ ποὺ ἄφησε ἡ ἀναπνοὴ τους.

Ἀκόμα χειρότερα ἂν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κάθονται μέσα σὲ κλειστοὺς χώρους, καπνίζουν, γιατί τότε ἀναπνεύουν ὄλοένα τοὺς καπνοὺς ποὺ βγάζουν ἀπ' τὸ στόμα τους. Ὁ ἓνας ἀναπνεύει ὄχι μόνον τὰ χιῶτα τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ καὶ τοὺς καπνοὺς τοῦ τσιγάρου ποὺ ἀφήνει ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ στόμα του. Δηλαδὴ σιγὰ σιγὰ δηλητηριάζονται, φαρμακώνουν τοὺς ὀργανισμοὺς τους οἱ ἄνθρωποι ποὺ κάθονται μέσα σὲ χώρους κλειστοὺς, ποὺ δὲν ἀερίζονται.

Νὰ γιατί σὲ συμβουλεύω, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ μένῃς ὅσο μπορῆς περισσότερο στὸ ὑπαίθρο, νὰ πηγαίνῃς συχνὰ πρὸς τὴν Φύσι γιὰ ν' ἀναπνῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Στ' ἀερογιάλι ἢ στὸ δάσος, ἅμα ἔχῃς τὴν εὐτυχία νὰ βρίσκῃσαι κοντὰ στὴν Φύσι, τέντωνε τὸ στῆθός σου κ' ἀνάπνευε βαθειὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Εἶδες καμμιά φορὰ μὲς' ἐνταῦθα φτωχὰ πάρκα τῶν πόλεων, ποὺ τὰ δέντρα τους τὰ τρώει ὁ ἥλιος καὶ ἡ σκόνη, εἶδες τί ζῶν καὶ τί φρεσκάδα καὶ τί ὠμορφιά λαβαίνουν, ὅταν τὰ καταβρέχουν μὲ νερό, μὲ τοὺς σωλῆνες ἐνταῦθα χέρια οἱ κηπουροὶ; Εἶδες, ὅστερα ἀπὸ τὸ

κατάδραγμα, πώς πρασινίζουν και λαμποκοπούν τα φύλλα τους. Σά να είνε ή πρώτη μέρα που φύτεψαν επάνω ττά κλαδιά τού δέντρου; Έτσι λοιπόν κι' ο οργανισμός τού ανθρώπου λούζεται απ' τίν καθαρόν αέρα που αναπνέει. Και δυναμώνει με τόν καθαρόν αέρα ο οργανισμός μας κι' όλες οι ζωικές λειτουργίες μέσα μας γίνονται έντονότερες και ταχτικώτερες.

Έστερα από έναν καλόν περιπατο στόν καθαρόν αέρα τά μάτια λάμπουν, τά μάγουλα κοκκινίζουν. Όλα τριγύρω μας φαίνονται ωραιότερα.

Η δικακή επικοινωνία με τόν καθαρόν αέρα μάς κάνει γερούς και δυνατούς. Μας κάνει δραστηριωτέρους, πιο εύθυμους και χερσόμενους. Και στο μυαλό τού ανθρώπου ακόμα ή επικοινωνία με τόν καθαρόν αέρα δίνει μια φρεσκάδα και μια διαύγεια.

Έχεις προσέξη, αγαπημένο μου παιδί, ότι πολλοί άνθρωποι ηλικιωμένοι, αλλά και νέοι γκόμα ξεγνοῦν, δέν θυμούνται απ' τή μια ώρα στην άλλη, λησμονούν γεγονότá χθεσινά. Αυτόι λέμε πως έχουν χάση τή μνήμη τους. Κι' αυτή αποτελεί μια μεγάλη δυστυχία. Συνήθως λοιπόν αυτό συμβαίνει, γιατί οι άνθρωποι αυτοί στη ζωή τους δέν ακολουθήσαν μερικους γενικούς στοιχειώδεις κανόνες, τούς οποίους έπρεπε να είχαν διαχθή και να είχαν ακολουθήτη. Αλλά περισσότερο από κάθε άλλο οι άνθρωποι αυτοί έχασαν τή μνήμη τους και τή διαύγεια τού νου τους, γιατί δηλητηρίαζαν σιγά σιγά τόν οργανισμό τους αναπνέοντας βλαβερό και μολυσμένο αέρα, μέσα σε κλειστους χώρους.

Έμουν μικρό παιδί κάποτε και είχα κνή ένα θαλάσσιο ταξείδι. Ήταν καλός καιρός κ' έκαθόμουν ολόγνα στη γέφυρα και ανέπνεα τόν θαυμάσιο μυρωμένον αέρα τής θάλασσας. Όταν τέλειωσα τó ταξείδι μου και βγήκα σ' ένα νησί, ήταν πολύ πρωί ακόμα. Πήγα σε κάποιο συγγενικό μου σπίτι και βρήκα τούς ανθρώπους να έχουν κλειστά και να κοιμούνται. Είνε αδύνατο να τού περιγράψω, αγαπημένο μου παιδί, τήν φρίκη που αισθάνθηκα όταν, ύστερα απ' τόν καθαρόν αέρα τής θάλασσας, που χείδευε σ' όλο τó ταξείδι τó πρόσωπό μου και τά μαλλιά μου, βρέθηκα άξφρα μέσ' στόν βρωμερόν αέρα τού κλειστου σπιτιού. Μια κακή μυρουδιά, ανυπόφορη, κυριαρχούσε στη κλειστό εκείνο σπίτι. Σάν κάτι να είχε ψοφήση εκεί μέσα... Μή τυχόν νομίση, ότι τó σπίτι ήταν ακάθατο. Κάθε άλλο. Ήταν μάλιστα ολοκάθαρο κι' άστραφτε από πάστρα και νοικοκυριά. Τήν φρικώδη εκείνη μυρουδιά τήν αισθάνθηκα, γιατί έτσι απότομα είχα αλλάξη ατμοσφαιρα. Αν έμενα από τó βράδυ μέσ' στο σπίτι εκείνο κ' είχα κοιμηθή εκεί μέσα, δε θά ένιωθα διόλου τή δυσάρεστη εκείνη μυρουδιά από τή μολυσμένη ατμόσφαιρα τού κλειστου χώρου, όπως δέν ένιωθαν τίποτα και οι κάτοικοι τού σπιτιού.

Όστούσο έμένα μου ήλθε σά λιποθυμία, και στο δωμάτιο, που μ' ώδήγησε ή θεία μου, τήν παρεκάλεσα κι' άνοιξε άμέσως τά παράθυρα για να συνέλθω...

Αυτό τó περιστατικό μου έμεινε ζωηρά έντυπω-

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Ο Γενικός Έφορος κ. Κ. Μελάς στις 17 τρέχοντος έκανε μπρός σε πυκνό ακροατήριο μια διάλεξη για τήνφυματίωσι που προκάλεσε ένθουσιαστικώτατα σχόλια. Η διάλεξη αυτή θα μείνη ιστορική, γιατί εγκαινιάζει μια καινούργια έντελώς πολεμική κατά τής φοβεράς αυτής άρρώστειας. Η πολεμική αυτή δέν άρνείται, φυσικά, κανένα απ' τά γνωστά αντιμολυντικά μέτρα, τούναντίον τά θέλει συστηματοποιημένα και πολύ πιο δραστικά. Αλλά μια που ή πείρα απέδειξε ότι όσο τέλεια κι' όσο αυστηρά, κι' αν είνε τά προληπτικά μέτρα, δέν εξασφαλίζουν άπόλυτα απ' τή μόλυνσι (με τή μεγάλη, μεγίστη διάδοσι που πήρε ή νόσος), ή νέα τακτική είπε: Αφού είνε έτσι παίρνω ως δεδομένο ότι ή μόλυνσι είνε αναπότρεπτη και κάμνω μια άντιφυματική δίαιτα εκ τών προτέρων. Αυτό και γίνεται τώρα παντού. Παντού εκτός απ' τήν Ελλάδα. Θα γίνη όμως κ' εδώ με τή νέα σταυροφορία που άνοιξε ο κ. Γενικός. Σε τί συνίσταται αυτή ή δίαιτα τó είπε ο κ. Μελάς τόσο απλά και τόσο πειστικά ώστε και τά παιδιά τού «Παρνασσού» τόν κατάλαβαν έντελώς τήν άλλη μέρα που τούς μίλησε χωριστά, και οι διδάσκαλοι, για τούς οποίους επανέλαβε τή διάλεξι τους, κατενθουσιάσθησαν. Μια φορά που άρχισε αυτόν τόν άγώνα ο κ. Μελάς, θα τόν φέρη σε άισιον πέρας - δέν έχομε άμφιβολία.

μένο στη μνήμη μου... Και κατάλαβα τί μεγάλη σημασία έχει για τήν υγεία και τή ζωή τού ανθρώπου ο καθαρός αέρας. Βέβαια δέν είχα τότε ακόμα άκριβή ιδέα τής βλάβης και τής δηλητηρίασεως τού οργανισμού τού ανθρώπου εκείνου, που περνάει τις μέρες και τις νύχτες του σε κλειστους και μολυσμένους χώρους.

Υστερα από όσα σου είπα, γλυκό μου παιδί, μπορείς να καταλάβης τί τρομερό άδίκημα για τόν οργανισμό μας και για τήν υγεία μας είνε ν' αναπνέωμε τις σκόνης τών δρόμων.

Μεγάλοι χημικοί έκαναν άνάλυσι τής σκόνης τών δρόμων, που αναπνέωμε, κ' είδαν ότι περιέχει τά καταστρεπτικώτερα συστατικά και τά μικρόδια τών πλέον επικινδύνων άσθeneιών. Και όμως αυτά τά πράγματα τ' αναπνέωμε και τά βάζομε μέσα στόν οργανισμό μας, μέσα στους πνεύμονές μας, που είνε μαζί με τήν καρδιά τά πολυτιμώτερα μέρη τού οργανισμού μας.

Μακριά λοιπόν από τή σκόνη τών δρόμων τών πόλεων. Τράβηγμα προς τήν έξοχή, όπου ο αέρας είνε καθαρός.

Όταν, παιδί μου, είσαι άναγκασμένο να βρίσκεσαι σε δρόμους σκονισμένους, να προτιμάς καλλίτερα να σκεπάζης τή μύτη και τó στόμα σου με τó καθαρό σου μαντήλι βουτηγμένο σε κολώνια.

A. ΜΙΚΑΣ

Στο άλλο φύλλο: Συνέχεια τού κεφαλαίου «Στόν έλεύθερον αέρα».

Τὸ νέο #
διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Υπὸ
Ρενέ Θίβενιν

Ὁ Πέτρος αἰσθάνθηκε ἓν ἀκαθόριστο φόβο κ' ἐνοίωτε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ-δυνατὰ!..

Ἀπῆντησε ὠτόσο, ἀλλ' ἀνόμερα κἄπως—ἐπίτηδες γιὰ νὰ ξεμπερδεύῃ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα λόγια καὶ νὰ μὴν προδόσῃ τὴν ταραχή του.

— Ἐγὼ εἶμαι τί θέλετε;

— Τὰ χαρτιά σου, εἶπε ὁ ἄνθρωπος.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ὁ Πέτρος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ ἔγγραφα τῆς ταυτότητός του καὶ τοῦ τᾶδειξε. Ἐκεῖνος, τὰ διάβασε, τὰ ἐξήτασε, τοῦ ἔριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια...

Τὰ χαρακτηριστικά λίγο-πολύ συμφωνοῦσαν. Ὁ ἐρυθρὸς φρουρὸς δὲν ἄργησε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἡλίας Πέτροβιτς Μπαράνοφ!

— Καλὰ, εἶπε ξαναδιδοντας του τὰ χαρτιά. Φύλαγέ τα αὐτά, γιὰτι ἀπὸ σήμερον θὰ στὰ ζητοῦν κάθε μέρα κι' ἀλλοίμονό σου, κακομοίρη, ἀν τὰ χάσῃς... Καί... ἄκου' μὴν τὸ κουνήσῃς ἀπὸ ἄδω γιὰτι μ μ μ! Κατάλαβες...

Ὁ Πέτρος κατέβασε τὰ μάτια του στοχαστικά...

— Κ' ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; ξαναρώτησε ὁ μουζικὸς.

Ὁ Κίτ περιμένει ὅτι θὰ τὸν ρωτοῦσε κι' αὐτὸν καί, μολονότι δὲν κλοκατάλαβε τὴν ἐρώτησι, ἔβγαλε τὸ διαβατήριό του καὶ τοῦ τᾶδωσε.

— Καλὰ. Ἐχεις ἀκόμα τρεῖς μέρες διορία. Κατόπι, ξέρεις, πρέπει νὰ τοῦ δίνῃς...

— Ὅτ' φύγῃ καὶ γ' ηγορώτερα ἀπ' τὴ διορία, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

— Δικηγόρο σ' ἔβαλ' ἐσένα; ρώτησε ὁ φρουρὸς, στυλώνοντας πάνω του τὸ ἀγριωπό του βλέμμα...

Ὁ Πέτρος τὰ χρειάσθηκε, ἀλλὰ δὲν τᾶδειξε τὸ ἐναντίον ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν βλέπῃ κατάματα...

— Κι' ὁ ἄλλος; ξαναρώτησε ὁ μουζικὸς. Ἦταν τρεῖς ἐδῶ. Ποῦ εἶν' ὁ ἄλλος, ἓνας Γόλλος;...

— Ἐφυγε.

— Ἐφυγε; Γιὰ ποῦ; πῶς;

— Γιὰ τὴ Γαλλία, μὲ διαβατήριον...

— Ἐ, σὺ, μὴ μοῦ κάνεις ἐμένα τὸν ἔξυπνο. δὲ σὲ ρωτῶ ἀν ἔφυγε μὲ διαβατήριον—βέβαια μὲ διαβατήριον ἔφυγε. Τί, χωρὶς διαβατήριον; Δὲν κάνεις ἢ ἀφεντιά σου πῶς φεύγεις χωρὶς διαβατήριον;—μὲ τί μέσο, ἀπὸ ποῦ, ἤθελα νὰ πῶ...

— Μὲ τὸ τραῖνο, μέσον Ἀρχαγγέλου.

— Πότε;

— Σήμερα.

Ἄνοιξε ἓνα χοντρὸ βιβλίον ποῦ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του, κι' ἀφοῦ ἔψαξε, ἔψαξε...

— Πι. Πι. . . ἐρ Λω. . . ραίν, ἔτσι δὲν τὸν ἔλεγαν; εἶπε συλλαβίζοντας διὰ τῆς βίας τ' ὄνομά του.

— Ἀκριβῶς.

— Χαρασὸ. Εἶν' ἐδῶ γραμμένος, εἶπε, κλείνοντας θριαμβευτικά τὸ βιβλίον. Κ' ἔφυγε ὅπως μπῆκε, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο.

Ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀκίνητοι... Κι' ὅταν πιά ἔπαυσαν ν' ἀκούγονται τὰ βήματά του, οἱ δύο νέοι κυττάχθηκαν κι' ἄθελά του; χαμογέλασαν...

Ἄς γέλασαν ὅμως. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶχαν φοβηθῆ ἀρκετά. Κοί—πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσουμε—δὲν εἶχαν ἄδικον. Ὡς τόσο πάλι καλὰ τὰ κατάφεραν· ὁ Πέτρος προσποιήθηκε μιὰ χαρά, ὁ Κίτ ἐπίσης, κ' ἐν τέλει τὸν ἐύλιξαν τὸ μουζικόν—αὐτὸ ἦταν ἡ οὐσία. Τὸ πρῶτον αὐτὸ κατόρθωμά τοῦς ἔδωσε κάποιο θάρρος. Ποῦ νὰ σκεφθοῦν ἐκείνη τὴ στιγμή ὅτι τὰ χαρτιά αὐτὰ ποῦ τοῦς εἶχαν προστατεύσει ἐκείνη τὴ μέρα, αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ χαρτιά μποροῦσαν σὲ μιὰ ἄλλη περίστασι νὰ τοῦς χαντακώσουν...

— Δὲ ζητᾷς ἀπ' τὸ Σοβιέτ, εἶπε ὁ Κίτ, μιὰ ἀπλὴ ἄδεια ἐξόδου ἀπ' τὴν πόλι; Ὁ Ἡλίας εἶχε ἐδῶ στὰ περιχωρὰ διαφόρους συγγενεῖς... Τάχα πῶς θέλεις νὰ πᾶς νὰ τοῦς δῆς... Ἐννοεῖς, ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ξεπορτίσῃς μιὰ φορὰ καὶ κατόπι βλέπουμε.

— Καλὰ, αὐτὸ εἶνε· μὰ ἔλα ποῦ δὲ θὰ μοῦ δόσουν ἄδεια...

— Μὰ δὲν ξέρεις...

— Δὲν ξέρω; Μὰ γιὰ τόσο κουτοὺς τοῦς περναῖς;

— Τί χάνεις ἐσὺ, τελοσπάντων; Δοκίμασε καί...

— Νὰ δοκιμῶσω! γιὰ νὰ κινήσω τίς ὑποφίεις τοῦς δηλαδή στὰ καλὰ καθύμενα; Ὁχι, φίλε μου, αὐτὸ δὲ γίνεται μιὰ φορὰ. Μόν' γιὰ νὰ δοῦμε τ' εἶνε τὸ καλλίτερον νὰ κάνουμε στὴν περίστασι... Ἐχομε εἰκοσιτέσσερες ὥρες στὴ διάθεσί μας—ἐγνωῶ ὡς τὴν αὐριανὴν ἐπιθεώρησι.—Δὲν πρέπει νὰ πᾶν χαμένες.

— Συμφωνῶ, μὰ—τῶνα δὲ γίνεται τ' ἄλλο δὲ γίνεται—δὲ βλέπω τὸν τρόπο...

— Οὔτε κ' ἐγὼ. Ὅπωςδήποτε, βγαίνομε ἀπὸ ἄδω, ἀν θέλῃς. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω—εἴμαστε κλεισμένοι τόσην ὥρα... Καί, ξέρεις, ἄμα εἶμαι κλεισμένος μέσ' σὲ τέσσερες τοίχους, ὁ νοῦς μου, δὲν ξέρω γιὰτι, δὲ δουλεύει· ἐνῶ ἔξω, στὸν ἀέρα, στὴν ἀπλοχωριά, στὸν ἀνοιχτὸν ὀρίζοντα μοῦ κατεβαίνουν ἰδέες...

— Εἶνε φυσικὸ αὐτὸ. Πᾶμε λοιπόν, εἶπε ὁ Κίτ.

Καὶ βγήκανε στὸ δρόμον.

Λίγο, λίγο, ἀρχίζε νὰ σκοτεινιάζῃ...

Ἦταν ἓνα γλυκὸ, μελιχρὸ Αὐγουστιατικὸ βράδι.

* Ἡ ἀρχὴ στὸ φύλλον τῆς 20β, ἀριθ. 20.

Πρώτη φορά έπειτ' απ' τις ζέστες ποῦχε κάνει δλο τὸ μῆνα, φυσούσε τερπνά ἕνα δροσάτο ἀγεράκι.

Ἡ παλιά ἐκείνη πόλι με τὸς χίλιους τρούλους τῶν ἐκκλησιῶν, φάνταζε, ὅπως πάντα, τυλιγμένη στὸ μυστήριο καὶ τὴ σιωπή... Με τ' ἀγαπημένο ἀνατολίτικο χρώμα της, βυθισμένη στὸ βαθύ, τὸν ράθυμο ὕπνο της, δνειρευότανε τὰ περασμένα... Κ' ἦταν τόσο ὡραία τὰ περασμένα, κι' αὐτὴ τόσο ὡραία... Κι' ὅμως κρατούσε, ἀρχοντικά, βουδὸ τὸν πόνο της κι' οὔτ' ἔδειχνε καθόλου τοῦ χάροντα τὸ πέρασμα...

Μέσ' ἀπὸ κάτι στενορίμια οἱ δύο φίλοι, ἔφθασαν ὡς τὴ γέφυρα τοῦ Μποροντίνου. Κ' ἐκεῖ σταμάτησαν νὰ δοῦν, γιὰ τελευταῖα φορὰ ἴσως, τὸ θεῖο ὄραμα ποῦ ξανοίγονταν μπροστά τους...

Τὸ ποτάμι ἐκυλούσε τὰ νερά του ρυθμικά καὶ πέρα ἐκεῖ ἀπλώνονταν κλιμακωτῶ, θαμπὰ μέσ' στὴ σκοτάδι, χίλια μύρια δλόασπρα σπιτάκια με τις πράσινες σκεπές του, σπιτάκια τόσο γνώριμα, τόσο ἀγαπητά... Ἀλήθεια, πόσες φορὲς δὲν εἶχαν ἀπολαύσει τὴν ἀσύγκριτη θέα τους. Τοὺς ἄρεζε νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ καὶ νὰ ρεμβάζουνε ἀμίλητοι... Μ' ἀλλοίμονο! Δὲν μπορούσαν πιά νὰ κόμουν τὸ ἴδιο, ἀτάραχοι ὅπως ἄλλοτε, με τὴ γαλήνη στὴν ψυχὴ... Τώρα τοὺς βάραιναν οἱ συλλογές καὶ δὲν πετούσε πιά χαρούμενη ἢ φαντασία τους στ' ἀγαπημένα ὄνειρα τῆς νεότητος των... Τώρα ἔμειν' ἐκεῖ, καρφωμένη στὸ ἴδιο πρᾶγμα, ταλανίζοντας τὴ σκέψι τους, πῶς νὰ βγοῦν' ἀπ' τ' ἀδιέξοδο, τί νὰ κάμουν... Κι' ὅσο δὲν τῶδρισκαν αὐτό, τόσο ἀνησυχούσαν...

Ἄργα καὶ ποῦ περνοῦσε κανεὶς διαβότης πλάι τους, πηγαίνοντας σπιτί του. Κι' ὅμως κ' ἐκεῖ, ὅπως καὶ στὴν κάμαρά τους, οἱ δύο φίλοι ἦταν ἀνήσυχοι, πολὺ ἀνήσυχοι... Ἐνοιώθαν νὰ τοὺς παρακολουθοῦν παντοῦ ὑποπτα βλέμματα καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ποῦν οὔτ' ἕνα λόγο ἀπὸ φόβο μήπως ἀκουσθῇ.

Αἴφνης ὁ Κίτ ἔπιασε τὸ φίλο του ἀπ' τὸ μπράτσο καί, σιμώνοντάς τον περισσότερο, τοῦ εἶπε χαμηλά στ' αὐτί:

— Βρήκα!

Ὁ Πέτρος ἔστρεψε, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ πήγαινε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί, εἶδε τὸ φίλο του νὰ τοῦ κάμνει με τὸ μάτι νόημα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ γιατί κάποιος θὰ τὸν ἀκούγε... Πραγματικῶς, κοντὰ τους, πλάι τους, ἔστεκε μιὰ γυναῖκα, μιὰ ζητιάνα με κουρελιασμένα ροῦχα, ποῦ δὲν κατάλαβαν ἀπὸ ποῦ εἶχε ξετρυπώσει, καὶ με προσποιητὴ κλαψιάρικη φωνὴ τοὺς ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Ὁ Κίτ τῆς ἔβαλε στὸ χέρι μερικά κοπέκια. Κ' ἡ Ζητιάνα τράβηξε ἀέροντας τ' ἀργὸ της βῆμα... Σὲ λίγο χάθηκε στὸ σκοτάδι... Ὅστος οἱ δύο φίλοι ποῦ τὴν παρακολουθοῦσαν, τὴν πρόσεξαν ποῦ δύο φορὲς γύρισε καὶ τοὺς εἶδε...

(Ἀκολουθεῖ)

Με 60 λεπτιὰ ἀγοράζετε ἕνα ἐντυπον «Ὁργανισμό» τοῦ Σώματος, ποῦ πρέπει νὰ ἔχη κάθε πρόσκοπος.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΒΕΩΤΕΡΙΚΟ

ΕΛΒΕΤΙΑ.—Χαρακτηριστικὸ τοῦ προσκοπικοῦ ὄργασμοῦ ποῦ ἐπικρατεῖ στὴν Ἑλβετία εἶνε ὅτι, κοντὰ στὰ τόσα ἄλλα προσκοπικά περιοδικὰ ποῦ βγαίνουν ἐκεῖ, ἀρχισε νὰ ἐκδίδεται στὴ Γενεύη κ' ἡ ἐπίσημη ἐφημερίδα *Le Pionnier*.

ΙΝΔΙΑΙ.—Ὁ Πρόσκοπισμὸς προοδεῖ πολὺ, ἀρχισε δὲ νὰ τραβᾷ καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς ποῦ στέλνουν τώρα κι' αὐτοὶ τὰ παιδιὰ τους. Ἐτσι ἡ δύναμι τοῦ Σώματος Βομβάης ἔφθασε σὲ 1373 Πρόσκοπους καὶ 293 Μαθητευομένους. Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι ἔχουν ἐπίτιμο ἀρχηγὸ τὸν Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.

ΚΑΝΑΔΑΣ.—Ζωηροτάτη ἢ προσκοπικὴ κίνησις ὄλον τὸν Καναδᾶ. Συνετέλεσε κυρίως σ' αὐτὴ τὸ εὐχάριστο γεγονός ὅτι ἡ Στρατιωτικὴ Ἐπιθεώρησις μίλησε τελευταῖα με πάραπολυν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ καλὰ τοῦ Πρόσκοπισμοῦ κ' ἔτσι ἔλειψε κ' ἡ ἀντίδρασι τῶν στρατιωτικῶν κύκλων—ἀντίδρασι ἀπὸ παρεξήγησι, ὅπως δὰ ἄλλοτε καὶ σ' ἐμᾶς...

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ.—Οἱ ἐκεῖ Πρόσκοποι, ποῦ πλῆθιναν τελευταῖα (περνοῦν σήμερα τοὺς 1800 καί, ὅπως πᾶν, γρήγορα θὰ γίνουν πολλοὶ περισσότεροι), ἐτοιμάζουν μενάλο θερινὸ στρατόπεδο. Οἱ ὑπηρεσίες ποῦ προσέφεραν στὸν πόλεμο οἱ Αὐστραλοὶ Πρόσκοποι εἶνε ἀνεκτίμητες. Μιὰ ὀμάδα ἀπὸ ἐκατό, ποῦ ἔμεινε πιά θρουλική, εἶχε πάγει στὴν Ἀγγλία καὶ ὑπηρετήσε ἐθελοντικά, σὲ τρόπο ποῦ ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων κ' ἐτιμήθηκε διακριτικά.

ΡΩΣΣΙΑ.—Οἱ Πρόσκοποι τοῦ Κάρκωφ ἔστειλαν στοὺς Γάλλους συναδέλφους των ἕνα γράμμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο μαθαίνουμε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴ στάσι τῶν Μπολσεβίκων ἀπέναντι τοῦ Πρόσκοπισμοῦ. Λοιπόν' στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ τοὺς ἄλλαξαν τ' ὄνομα (!) καὶ τοὺς εἶπαν «Ἐρυθροὺς Ἰππότες»!, κατόπι δὲ «Νεαροὺς κομμουνιστάς»! Ἀμα ὅμως εἶδαν ὅτι με κανέναν τρόπο δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν τις προσκοπικὲς ὀργανώσεις ὑποχείριές τους, κήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Πρόσκοπισμοῦ κ' ἔκαναν προσεκτικὲς τις ἀρχές νὰ ἐπιβλέπουν σοβαρὰ τοὺς «Γιούνξ» (ὅπως ἔλεγαν τοὺς Πρόσκοπους) ὡς ἐχθροὺς τοῦ καθεστώτος. Τὰ τρομοκρατικά δὲ μέτρα ποῦ ἔβαλαν σ' ἐνέργεια εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα ἢ τὴν διάλυσι τῶν ὀργανώσεων ἢ τὴν εἰκονικὴ μπολσεβικοποίησι των. Ὅσοι ἀντιστάθηκαν ἀντηρία σὲ κάθε ἐπιβουλή καὶ δὲ δέχθηκαν καμμιά ὑποχώρησι στὶς ἀρχές τοῦ καθαρῶ Προσκοπισμοῦ καταδιώχθηκαν φοβερά. Ὅσοι δὲ πάλι κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ χέρια τους, προσέφεραν ἐξαιρετες ὑπηρεσίες, προστατεύοντας τοὺς πρόσφυγας καὶ ὡς νοσοκόμοι, τραυματιοφορεῖς κλπ.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡ. 300.000.000

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ:

8-25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1920

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

ΔΡΑΧ. ΔΙΑΚΟΣΙΑΙ (200)

ΠΑΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ:

Δραχμαί	100	ἐπὶ τῇ ἐγγραφῇ
»	50	μέχρι 31 Μαΐου
»	45	μέχρι 30 Ἰουνίου
Ἐν ὄλφ	»	195

ΕΤΗΣΙΟΣ ΤΟΚΟΣ ΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ:

ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΕΚΑ (10)

(Ὁ τόκος τῆς Α' εξαμηνίας προπληρώνεται ἐπὶ τῇ καταβολῇ
τῆς Γ' δόσεως τοῦ τιμήματος)

ΔΩΡΟΝ ΕΦ' ΑΠΑΞ ΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ:

ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΚΑΤΟΝ (100)

(Τὸ δῶρον πληρώνεται ἅμα τῇ κληρώσει εἰς τὸ ἄριον τῆς ὁμολογίας,
ἐξοφλουμένης ἀντὶ δραχμῶν 300)

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

(25 Νοεμβρίου, — 25 Φεβρουαρίου, — 25 Μαΐου. — 25 Αὐγούστου).

ΚΕΡΔΗ ΚΑΤΑ ΛΑΧΝΟΝ

10,000 25,000 100,000 200,000 1,000,000

ΕΓΓΡΗΣΕΙΣ — ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΤΑ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

ΑΙ ΑΠΟΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

*Απαλλαγή ἀπὸ τὸν φόρον τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΣΑΣ

Προσκοπικό ιδεώδες.—α') Δυστυχώς οί στοίχοι σου δὲν εἶνε στίχοι· τοὺς λείπει καὶ μέτρο καὶ ρίμα καὶ πνοή κι' ἀπ' ὅλα.—β') Τίποτε δὲν ἀποκλείω, ἀρκεῖ νὰ εἶνε καλὸ κι' ἐνδιαφέρον. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ προκηρῶξω ἓνα διαγωνισμό. Ὡστε κράτησε τὴν ὄρεξί σου.

N. H. — Ἀρκετὴν παρατηρητικότητά δείχνει ἡ «Καταιγίδα» σας. Δυστυχῶς ὑστερήσατε κάπως στὴν ἐκτέλεσι (ἡ ἀνομοιογένεια στὴ γλώσσα εἶνε πολὺ κακὴ), δὲν βλέπω δὲ καὶ καμμιά συγκίνησι. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀληθινὰ ὑπέροχο θέαμα τὸ εἶδατε σὰ φωτογραφικὸς φακός, ὄχι μὲ μάτι ζωγράφου ἢ ποιητοῦ. Τὰ ἴδια ἔχω νὰ παρατηρήσω καὶ γιὰ τὴν ἐκθεσι τοῦ κ. Α. Β.

A. A. Θεσσαλονίκη.— Ἡ Σημαῖα μὲ τὸν Φοῖνικα καὶ τὴν ἐπιγραφή: «ἐκ τῆς κόνεώς μου ἀναγεννώμαι», ὑψώθηκε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸ Ἰάσιο, στὸ σπῆτι τοῦ Καντακουζηνοῦ ὅπου ἦταν τὸ στρατοπεδάρχαιο τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου. Στὴν Πελοπόννησο μάλιστα κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου (ὅταν ἔφθασε ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, Ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἐπεβλήθη ἡ Σημαῖα αὐτή, καταργήθηκε δὲ κι' ἀντικατεστάθη μετὰ τὴν κυανόλευκο καὶ τὴν «γλαῦκα» τῆς Ἀθηνᾶς ἀπ' τὴν α' Συνέλευσι τῆς Ἐπιδαύρου, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822. Πρὶν νὰ κατέβῃ ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, οἱ Σημαῖες ἦσαν λευκὲς μετὰ τὸ Σύμβολο τῶν Ἱερέων τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, τῶν δὲ Νησιῶν μαῦρες, μετὰ τὸ Σταυρό, τὸ φεῖδι καὶ τὴ «γλαῦκα». Κ' ἐπειδὴ σ' ἀρῆσει, φαίνεται, ἡ ἱστορία, μάθε ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἐγενικεύθηκε στὶς 25 Μαρτίου, ἐκηρῶχθη ὁμως στὶς 21 στὴν Πάτρα, γιὰτὶ τότε ὑψώθηκαν οἱ Σημαῖες, τότε μοιρῶσθησαν τὰ ἐθνόσημα (μετὰ τὴν περιφρονη ἐπιγραφή: «Σφραγίς Ἐλευθερίας»), τότε κλείσθησαν οἱ Τούρκοι στὸ κάστρο καὶ τότε εἰδοποιήθησαν οἱ Πρόξενοι. Φθάνουν αὐτά;

Ὁ κ. Γ. Σ., ἀπ' τὴ Σμύρνη (πού εἶμαι πάντα τόσο εὐχαριστημένος μαζί του), χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὲ λύπησε αὐτὴ τὴ φορά πάρα πολὺ μὲ κάτι πού μοῦ γράψε. Ἀκούτε καὶ σεῖς καὶ κρίνετε: Τέσσερα-πέντε χαμίνια, ἔπαιζαν στὸ δρόμο μπίλλιες. Ἐνας γέρος, τυφλός, μὲ μόνον σύντροφο κι' ὄδηγὸ τὴν πιστό του σκύλο, πέρασε καὶ τοὺς χάλασε τὸ παιγνίδι. Τὰ χαμίνια κλώττισαν τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλί του κι' ἄρχισαν νὰ βλαστημοῦν τὸ γέρο. . . Σταματῶ ἐδῶ. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶν' ἐξῶ ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Γιατὶ στὴν πραγματικότητα ποτὲ τὸ σκυλί δὲ θὰ ὠδηγοῦσε τὸν κυριό του μέσα ἀπ' τὸν κύκλο τοῦ παιγνιδιοῦ ἢ, τοῦλάχιστον,

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ.Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΙΓΙΟΝ.—Οἱ καλοὶ Πρόσκοποι Αἰγίου ἔκαμαν τὴν Μεγάλην Παρασκευὴ ἐκδρομὴ ὡς τὸ Μεγάλον Σπήλαιο. Τὸ Κέντρο ἐφρόντισε νὰ τοὺς δοθῇ κάποια ἔκπτωσι στὸ σιδηρόδρομο Αἰγίου-Διακοφτοῦ. Περιμένομε ἐντυπώσεις.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Κατόπιν προτάσεως τοῦ Τ. Ε. κ. Α. Ζώη, ἔγινε, μετὰ τὸ καλὸ ὁ Α' Π. Π. Σ. Ζακύνθου, μετὰ ἀναγνωρισμένα μέλη τοὺς κ. κ. Γ. Πυλαρινό, Ν. Χριστόπουλον, Ι. Καμπότση, Ν. Ἰγγλέση, Ι. Λεονταράκη καὶ Α. Σαλούτση.

ΣΜΥΡΝΗ.—«Εἶνε ἀλήθεια συγκινητικὸ, μᾶς γράφουν, νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς Προσκόπους νὰ γίνωνται ἢ πρωτοπορεῖα κάθε πατριωτικῆς κινήσεως». Τὴν Κυριακὴ 8/3 ὁ δραστήριος Γεν. Ἐφορος κ. Δ. Κ. Ἐλευθεριάδης διωργάνωσε μιὰ ἀπλουστάτη μὰ καὶ πολὺ σοβαρὴ καὶ ἐπιβλητικὴ τελετὴ ὀρκωμοσίας τῶν Προσκόπων τῆς 6 ομάδος. Στὰς δὲ Κυδωνίας ἔγινε Τ. Π. Σ.

ΤΣΑΡΙΤΣΑΙΝΑ.—Ὁ καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν κ. Μ. Καλογεράς, πού μπῆκε καλὰ στὴν ιδέα τοῦ Προσκοπισμοῦ, ἔκανε τὴν πρώτην ομάδα. Ἄρχισε δὲ τόσο συστηματικὰ τὴ δουλειά του, ὥστε θᾶπρεπε νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του μερικοὶ πού ὅλο δὲ βρίσκουν πόρους καὶ ζητοῦν διαρκῶς ὑλικὴ ὑποστήριξι ἀπ' τὸ Κέντρο. Ἄλλ' ὅμως καὶ μερικοὶ γονεῖς δὲν πέφτουν παρακάτω· δὲ δίδουν οὔτε μιὰ πεντάρα γιὰ τὰ τόσα καλὰ πού παρέχει ὁ Προσκοπισμὸς στὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ μαθαίνουν νὰ εἶνε τζαμπατζήδες! Ὡραῖο μάθημα!

θὰ σταματοῦσε ἀπ' τὶς φωνές, πρὶν φτάσῃ στὶς μπίλλιες, καὶ ποτὲ τὰ παιδιὰ δὲ θὰ χτυποῦσαν τὸ σκυλί, οὔτε-πολὺ περισσότερο-θᾶβριζαν τὸ γέρο. Ἐκτὸς ἀν ἔγιναν ὄλ' αὐτὰ γιὰ νὰ κάνουν οἱ πρόσκοποι μιὰ καλὴ πράξι. . . Μὰ ὄχι, ὄχι! διαμαρτύρομαι. Τὰ χαμίνια ἔχουν, εἶν' ἀλήθεια, τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ βλαστημοῦν—ὅ,τι ἀκούν ἀπ' τὸν πατέρα τους—, ἀλλὰ ποτὲ-ποτὲ δὲ θὰ χτυποῦσαν ἓνα σκυλί, οὔτε θᾶβριζαν ἓνα γέρο τυφλό. Νὰ τὰ ὄχι, ἀγαπητέ μου, αὐτὰ τὰ «χαμίνια» ὅταν παίρνουν τὸ βάπτισμα τοῦ προσκοπισμοῦ, τί λαμπρὰ παιδιὰ πού γίνονται. . . Γιατὶ; Γιατὶ εἶνε καλὰ κατὰ βάθος καὶ τίμια καὶ γεμάτα καλωσύνη, ὄχι «βρωμιόπαιδα». ὅπως γράφεις—πάρε τὴ λέξι πίσω σὲ παρακαλῶ καὶ μὴν τὴν ξαναπῆς. Δὲν εἶνε γενναῖο νὰ περιφρονᾷ κανεὶς τὸ λαό· δὲν τ' ἀξίζει. Ἐκεῖ σὲ θέλω πρόσκοπο: νὰ φροντίσης νὰ τὸν μορφώσης, νὰ τὸν πλύνῃς ἀπ' τὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου, νὰ τὸν σώσης ἀπ' τὴν κακομοιριά, ὄχι νὰ μὴν κάμνης τίποτε ἀπ' ὄλ' αὐτὰ καὶ νὰ τὸν περιφρονᾷς. Σῶπα. Σῶπα!

Στοὺς κ. κ. Κ. Χ. Κόκ., Σ. Γ. Α. καὶ Δ. Κ. θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο φύλλο. Μὲ συγχωροῦν.

Ὁ Διευθυντὴς